

AIPAC

Autor: Dave Chambers

Po svém odchodu z televize Fox News loni v dubnu se politický komentátor **Tucker Carlson** vydal cestou vlastního nezávislého podcastu, který jen na YouTube běžně dosahuje stovek tisíc přehrání. Letos (2024) v červnu si jako hosta **pozval** republikánského kongresmana **Thomase Massieho**, zvoleného v okrsku na severu státu Kentucky. Massie, který proslul svým zásadovým postojem proti zahraničním intervencím, se ve své straně – i celém Kongresu – nápadně vymyká také svým pravidelným hlasováním proti zahraniční pomoci Izraeli.

V roce 2021 Massie jako jediný republikán ve sněmovně hlasoval proti zajištění financování izraelského systému protivzdušné obrany **Železná kupole**. 1] V nedávné době pak Massie vyslovil své „ne“ hned několika rezolucím na podporu židovského státu v průběhu dosud trvající války v Pásmu Gazy. Jak napsal *The Nation*, jeho historie hlasování „vyvolala ostrou kritiku mezi neokonzervativci, kteří se obávají obrození nějaké podoby někdejšího republikánského izolacionismu, z podstaty podezíravého k vojenským zásahům i balíčkům zahraniční pomoci. Obzvláště hlasití byli lidé spojení s **AIPAC**, kteří zdůraznili jeho opakované hlasování proti pomoci Izraeli nebo zamítavý postoj k vyjádřením podpory **Netanjahuově** vládě.“ 2]

AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), lobbistická organizace za izraelské zájmy, už přes půl století pevně přináleží do ekosystému washingtonské politiky. Skupina provozuje tzv. **Super PAC** jménem **United Democracy Project**, pod jehož hlavičkou investovala stovky tisíc dolarů do dehonestujících spotů, které Massieho napadaly během kampaně před květnovými primárkami. Massie ovšem s velkým náskokem ve volbách zvítězil a bezprostředně nato kongresman za Kentucky v rozhovoru s Carlsonem odhalil některé doposud veřejnosti neznámé informace o rozsahu vlivu AIPAC.

Tucker Carlson: Co to vlastně je AIPAC?

Thomas Massie: AIPAC, American Israel Public Affairs Committee (Americko-izraelský výbor pro veřejné záležitosti) původně nevzniknul jako oficiální lobbistická skupina (tzv. **PAC**, výbor pro politickou akci), postupně si však dotvořil i tyto oficiální strukturu. Podle jejich slov se jedná o Američany, kteří pracují na prosazování izraelských zájmů. Podporují všechno izraelské, jako nátlaková skupina jsou nesmírně efektivní. Dostanou se ke každému. Ještě když jsem kandidoval do Kongresu, snažili se, abych pro ně sepsal kratší referát. Skoro...

Carlson: O čem?

Massie: O Izraeli. A já to odmítl. Ptali se mě proč a já na to, „přece nebudu dělat práci lobbistů za ně“, že? Říkám jim, štválo mě eseje psát na výšce, proč bych to měl dělat pro vás?

Carlson: Co oni na to?

Massie: „Víte, klidně můžete vzít to, co napsal (*senátor za Kentucky*) Rand Paul a hodte na svoje jméno, to nám stačí.“ Vysvětlil jsem jim, že nemíním opisovat domácí úkol od někoho jiného, abych ho odevzdal. Prostě si od nich nechci nechat zadávat úlohy.

Carlson: (směje se)

Massie: Vy se smějete, ale víte co? Vsadil bych se, že jsem z republikánů v Kongresu neodevzdal úlohu pro AIPAC jako jediný, což je prostě... Připomíná mi to učení podmíněných reflexů. Řeknou si o něco velice jednoduchého, neškodného, co pro ně máte udělat – a oni váš „referát“ ani nijak neznámkuje. Jen si chtějí být jistí, že to pro ně uděláte. A když jim vyhovíte jako kandidát, zřejmě budete ochotnější i jako zvolený kongresman. Takže naše neshody se datují až do roku 2012, kdy jsem odmítnul odevzdat...

Carlson: Jak na to reagovali?

Massie: Do mých voleb se zprvu začali „montovat“ trochu pozdě, protože se jen těžko dalo odhadnout, jak velkou šanci zvítězit mám. A když jim to došlo, že asi vyhraju, pokusili se mi zadat ten domácí úkol. Tehdy ještě neměli oficiální PAC, nemohli proti mně legálně utratit stovky tisíc nebo miliony dolarů. Proto se rozběhla jen taková šeptanda v duchu „pro něj nehlasujte, bla bla bla“.

Carlson: Proč?

Massie: Protože jim nejspíš došlo, že nehodlám skákat podle toho, jak pískají.

Massie se jal vysvětlovat, že je proti zahraniční pomoci z principu, u všech zemí, nikoli jen v případě Izraele. Když Massie zmínil, že United Democracy Project utratil stovky tisíc dolarů na negativní reklamní spoty, Carlsona překvapilo, nakolik organizaci s takovýmto vlivem v Kongresu zaleží na jediném zákonodárci s odlišným postojem. Následně se rozhovor stočil k faktu, že AIPAC není registrován podle zákona o zahraničních agentech (**FARA**), což je podle obou mužů chyba. Carlson se pak kongresmana zeptal, zda někdo z jeho kolegů jeho názory na AIPAC soukromě podporuje. Massie potvrdil, že někteří ano a ne jeden z nich se za Massieho prý pokusil přimluvit u svého „člověka z AIPAC“. „Jen tak na okraj,“ svěřil se Massie, „všichni kromě mě mají svého člověka z AIPAC“. Tím uvedl asi nejpoučnější část rozhovoru:

Carlson: Co to znamená, „člověk z AIPAC“?

Massie: Něco jako vaše osobní chuva přidělená AIPAC, která s vámi vždycky jedná jejich jménem. Nejčastěji to bývá někdo z vašeho obvodu, ale jsou pevnou součástí AIPAC.

Carlson: A takhle to mají všichni kongresmani?

Massie: Netuším, jak to funguje u Demokratů, ale mezi Republikány to tak je. Když přijedou do Washingtonu, jdete s nimi na oběd, mají číslo na váš mobil a bavíte se s nimi. Snad...

Carlson: To je naprosto šílené.

Massie: Snad čtyři členové Kongresu mi řekli, „musím to probrat se svým AIPAC člověkem“. Očividně se jim tak říká: „můj AIPAC člověk“. „Promluvím se svým AIPAC člověkem a uvidíme, jestli dokážou s těma reklamama něco udělat.“

Carlson: Proč jsem o tom nikdy neslyšel?

Massie: Nikomu by to neprospělo. Kdo by chtěl svým voličům říkat, že praktikuje systém přidělených „velkých kámošů“ se skupinou, která zastupuje zájmy cizí země? Kongresmani nemají zájem na tom, aby lidé o něčem takovém věděli, proto se nepohrnou vám to o tom vykládat.

Odhalení, že všichni republikánští poslanci s výjimkou jednoho tvrdohlavého rebela z Kentucky mají svou „chůvičku“ z AIPAC, poodkrývá děsivou realitu masivního vlivu izraelských zájmů na americký politický systém. Přestože ale mohou být některé detaily pro mnohé z nás novinkou, otrocká oddanost americké vlády židovskému státu ničím novým není. Před více než 30 lety někdejší prezidentský kandidát (konzervativní politik, autor a komentátor, pozn. překl.) **Patrick Buchanan** poznamenal, že „Kapitol se stal Izraelem okupovaným územím“. 3] Co se změnilo do dnešních dní? Jediný citát **Nancy Pelosi** (čelní představitelka Demokratické strany, pozn. překl.) nám o prorůstání Izraele do americké zahraniční politiky prozradí asi vše, co potřebujeme vědět. V roce 2019 jako předsedkyně dolní sněmovny pronesla před shromážděnými příznivci Izraele: „I kdyby se zdi tohoto Kapitolu zhroutily v troskách, jedna věc, jež by zůstala stát, je náš неотřesitelný závazek naší pomoci – a ne snad ani pomoci, jako spíš spolupráci s Izraelem. Je to samotný základ toho, kým jsme.“ 4]

Vskutku Izraelem okupované území!

Poznámky:

1] Jacob Magid, **“US lawmakers who opposed or abstained on Iron Dome funding**

explain their vote,“ *The Times of Israel*, 25. září 2021.

2] John Nichols, “**Meet the Kentucky Republican Who Beat AIPAC**” *The Nation*, 28. května 2024.

3] “**Behind the Headlines; Buchanan’s Latest Anti-israel Slur May Signal New Conservative Trend**” *Jewish Telegraphic Agency*, 31. srpna 1990.

4] Philip Weiss, “**Pay no attention to Tlaib and Omar, says Pelosi- but she does**” *Mondoweiss*, 26. ledna 2019.

Esej **Meet the Parasites: Getting to Know the Israeli Lobby** (1. část) vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 5. srpna 2024.

Poznámka DP

Přeložená část tvoří jakýsi delší prolog dvojdílného článku, který bychom mohli označit jako svého druhu „The very best of“ židovského vlivu v současné Americe: Leonid Radvinsky, Les Wexner, manželé Adelsonovi nebo Jeffrey Epstein. Zájemcům rozhodně doporučujeme.